

3
№ 644
П. П. П. П. П.

Кабардино-Балкарский
высокогорный заповедник

++ 33

444

Куда Киев-54
ул. Чапаева 52
кв. 38

Кому Маняк Владимир
Антонович

Индекс предприятия связи и адрес отправителя
225710 Тимек
Брестская обл.
ул. Советская 23 кв 55
Толитуха Ю. Г.

257054

Пишите индекс предприятия связи места назначения

0123456789

Внимание!
Образец написания цифр индекса:

Молодой орел-могильник
© Министерство связи СССР, 1989
24. 11. 88. 136770. Цена 6 к. Рисунок художника А. Исакова

Изготовлено на Пермской ф-ке Гознака

Шановний Володимир Антоновичу!

Я спізналася зі своїм методом,
та все не надсилаю. 1932-33 ро-
ки - це кінець в моєму серці. Я все
чекала, коли відкриють цю сторін-
ку історії, і накінець дочекалася.
Але колись я дізналася про це тіль-
ки з газети „Л. У” за 15 червня.
/Твоє і не дивно, тежув не я в Біло-
русії. Але вжили була в Києві, і
мені ніхто нікого не сказав, хоч я
мала розмову з деякими людьми
дуже зацікавленими в долі Укра-
їни /

Мені треба було зустрітись з
квіткою, що розповість я надсилаю
Вам. Але вона потрапила в лікар.

2

но. Я ось тільки ввора, 9. VIII,
 я змота з нею поговорили.
 Пробачте за нескладність розпо-
 віди і спороше. Тисала я при
 тій немісі - Корзун Варварі,
 а вона мені в цей час все про
 цюсь розповідала.

Мої задики - ^{ми} мах біло, гнів і
 непришпорність. Мені було 7 ро-
 ків. Ходила в школу, в перший
 клас. Мій батько був інженер,
 працював в Харкові в "Держспро-
 мі". Ми сиримували чайки
 і не голодували. Але що-
 ранню я йшла зимового скар-
 тівського вулицею Тютюкова в
 школу (Наша адреса був ¹⁰: Тютюкова, 47)
 По обидві ^{боки} сторони москової мер-
 шев, некаре немибок і рівнаки,

А в них то там, то там шов корміло. Тасом трохи повернулись, а то лежить замерзлого колодою. ~~Там~~ лежали ноги в торних ваїнаках. Хто уже помер, а хто ще трохи живий. Вдень цих людей все не було. Все видно їх позирали.

От ноги в моїх думках слово "Сталін" пов'язалося зі словом "сталь", колодне, як цей морозний радох, моршюка, як сталевий меч. Сталін - пак, жорстокість. За все життя ці погугтя мої не змінилися.

^{Доводилось} Триходилось нам сидяти і в керзі за "комерческим" шибом. Тайка трохи не вистарало. Кери

5
були доблесні, люди страшні,
вистапескі.

Якось у одній кімнаті розкрига-
лася зовсім мала дитина. Вона
"и" тримала за пазухою в ко-
нечі. Дитина кричала шалено.
Раптом кістка, висока, округла,
з якимсь суровим закалідкієм,
м'язом, ^{розкриття} розпакнула консуха і ди-
тинка випала на холодний
стіл. Вона тремтіла, мету-
шила руками, нісками і
сильно кричала. Кістка стоя-
ла, як стовп, і дивилась кудись
перед собою. Ніхто не підняв
дитину.

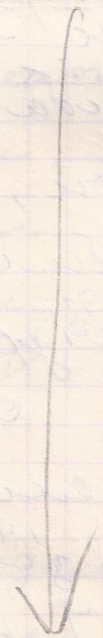
А про молодігство Вам роз-
повідали? Якось прийшла го

нас жінка просити милости-
ню. Мамка посадила її за стіл,
дала їсти. А вона їсть і розпо-
відає, що жінки смачніші, ніж
головики

Якось забігла до нас прийшла
на мамин, Федосія Федорівна Раг-
зенко, мене на Топоковії несли, роз-
схвильована, знервована. „Що трапи-
лося зі мною!“ — каже. — „У ду з
пайком хліба. Димина, кшма-
ла, підліток, просить їсти,
таким слабим — севадим голо-
сом. Був відризанний хороший
шмамоток свинього, гарного
хліба. Я йому і дала. Він
швидко їв і скорчився
від болю. У раїтом помер
на моїх очах. Оце ось тільки

6) що. — Так розповіда Федосія
Федирівна.

Бачимо, страшних розповідей
була. Але не то було не зі
мною. А Вам надсилаю
розповідь Корзун (Тавриченко)
Барбари Антонівни. Вона
неве зараз в Тіневці, по вул.
Ольховських, 10, кв. 38.

(Тавришенико)

7

Розновідо Корзуні Варварі Анто-
новичи, 1919 р. народження
жила в селі Орадіва Хрести-
новського району, Київської обл.

Було літо 1932 року. Жила
з батьком, Тавришеником Антоном
Федоровичем, з братом Михайлом
та сестрою Марфою.

У батька був кінь, корова, сви-
ня, 4 овці. Матір померла ще
раніше. Жили нам важко.
Діти допомагали батькові в робо-
ті, хоч ще малі були.

Спали під нічною. Там була
послана солома і земля покрита
брезентом.

Од батько вирішив прихова-

8

ми лішок пшениці. Він висипав ту пшеницю в солову, на якій ми спали.

Тоді прийшли розкуркувальники нас. Витягли нас, ^{зітні} з нечистістю штандарів: знайшли ту пшеницю. Виредли її коцюбою. Теревіями на нашому брезенті і разом з брезентом забрали. Забрали 2 рядочки, що були у нас. Забрали батька, а нас покинули.

Тішили ми, діти, в старці. Та ніхто нікого не давав, бо і сам з голоду помирав.

Потрапила я в Хрестинівку на залізницю. Ранком суне на мене поїзд. Я злякалась, крикну: "Медвідь суне на мене!"

медвідь!" Зацікавленим
 схопив мене за руку, дав
 шльопаниця і повів в "ценсу-
 рну". Там мене стали дош-
 тувати; звідки я, як моя ^{прив-}ре-
 мля. Я знала, що наших
 дітей не беруть в дит будинки, а від-
 правляють назад, додому; ^{Тю-}Тю-
 му я настоявала на своєму:
 "не знаю, з якого я села. не знаю,
 як звуть батька" А я була дуже
 мала на зріст, вони и повірили,
 що я нічого не знаю, і відправи-
 ли мене в дит будинок в
 Умань.

Згадую, коли я так старшова-
 ла, ^{трапила} почала на ^{скошене} поле. Я и Там
 я збрала кешеню колосів, мене
^{по}зачітив дошкідли і познав за

з нагайкою,

10

много не поїв. Я вилегла від
ного, сробилася в кушак. Тименишо
випредбушише і з'їла.

2 Всі мої рідні вимерли
з голоду. А я виросла
в тора дит будинку в Брян-
ської обл. З 14 років відпра-
вила мене працювати на
фабрику.

2 В 35 році я відвідала своє
село. Там все було сухий
від голоду люди.

Корзун / Корзун
Барбара Анто-
нівна

P.S. Барбара, маму Корзун В.А. (Табриленко
Варю) в дит. будинку працювати не вчили.
Легче розписуватися.

3 шибкою пошеною

Толінуха Юнона Трио-

ривна.

Молитва.

«Борітеся, побаріте! Вам Бог
поможе.»